

MAMY PRZYJEMNOŚĆ PRZEDSTAWIĆ PAŃSTWU NAJNOWSZE WYDANIE KSP TAX NEWS, W KTÓRYM OPISUJEMY WYBRANE ORZECZENIA I INTERPRETACJE, KTÓRE ZOSTAŁY WYDANE LUB OPUBLIKOWANE W PAŹDZIERNIKU 2015 R. MAMY NADZIEJĘ, ŻE NASZA PUBLIKACJA SPOTKA SIĘ Z PAŃSTWA ZAINTERESOWANIEM.

Pobór podatku u źródła od należności za usługi wypłacanych za granicę – miejsce osiągnięcia dochodu

EKSPERT

Michał Wilk

doradca podatkowy

T: +48 32 731 6869

E: : michal.wilk@ksplegal.pl

Komentarz

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach w wyroku z dnia 6 października 2015 r. (I SA/GI 377/15) stwierdził brak obowiązku poboru zryczałtowanego podatku dochodowego od wypłacanej należności z tytułu zakupu usługi prawnej od zagranicznej kancelarii prawnej.

Zdaniem Sądu miejscem osiągnięcia dochodu, o którym mowa w art. 3 ust. 2a w zw. z ust. 2b ustawy o PIT jest miejsce, w którym dokonują się czynności generujące dochód, a nie miejsce, z którego pochodzi płatność. Niewykonywanie czynności generujących dochód na terytorium Polski prowadzi do wniosku o braku istnienia ograniczonego obowiązku podatkowego nierezydenta z tytułu osiągniętych dochodów, choćby dochody te wynikały z umowy z polskim podmiotem i przezeń były wypłacane. Przychód (dochód) z tytułu świadczenia za granicą usług prawnych na rzecz polskiej spółki nie jest i nie zostanie osiągnięty przez zagraniczne kancelarie prawne na terytorium Polski. W związku z tym nie podlega on opodatkowaniu w Polsce, a na spółce dokonującej wypłaty wynagrodzenia nie ciąży obowiązek pobrania zryczałtowanego podatku dochodowego, a tym samym nie ciąży na niej obowiązek sporządzania informacji o dokonanych wypłatach i pobranym podatku IFT-2/IFT-2R.

Komentowany wyrok WSA w Gliwicach dotyczy ustalenia miejsca uzyskania dochodu w sytuacji, gdy zagraniczny podmiot uzyskuje od podmiotu polskiego wynagrodzenie za świadczone usługi prawne. Kwestia ta ma o tyle istotne znaczenie, że uzyskanie w Polsce przez nierezydenta dochodu z tytułu świadczeń wymienionych w art. 29 ust. 1 ustawy o PIT oznacza, co do zasady, obowiązek poboru przez wypłacającego wynagrodzenie podatku u źródła i odprowadzenie go do polskiego urzędu skarbowego. W sytuacji, gdy płatnik dysponuje certyfikatem rezydencji beneficjenta wypłaty możliwe jest zastosowanie właściwej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania, a w wyniku tego zastosowanie niższej stawki podatku lub całkowitego zwolnienia.

Zdaniem organów podatkowych, w sytuacji gdy wypłacającym wynagrodzenie za usługi dla zagranicznego podatnika jest polski podmiot, należy uznać, że zagraniczny podatnik uzyskuje dochód w Polsce, niezależnie od tego, czy usługi są fizycznie wykonywane w Polsce czy za granicą. Jeśli taki dochód jest objęty katalogiem zawartym w art. 29 ust. 1 ustawy o PIT, podlega on opodatkowaniu podatkiem u źródła. W ocenie organów podatkowych pod pojęciem dochodów uzyskanych w Polsce należy rozumieć zarówno dochody (przychody) osiągnięte z podejmowania działań, w tym np. z wynajmu lub sprzedaży nieruchomości położonych na terytorium Polski, jak i dochody (przychody) uzyskiwane na

terytorium Polski przez osobę mającą ograniczony obowiązek podatkowy np. dochód z tytułu wykonywania usługi za granicą przez tę osobę na rzecz podmiotu polskiego.

WSA w Gliwicach przyjął odmienną interpretację przedmiotowych regulacji. Zwrócił uwagę na fakt, że istotne znaczenie ma miejsce faktycznego wykonywania usług, za które wypłacane jest wynagrodzenie. Jeśli usługi te są wykonywane za granicą, bez fizycznej obecności usługodawcy w Polsce, nie można mówić, że usługodawca uzyskuje dochody na terytorium Polski. Warto zwrócić uwagę, że w art. 3 ust. 2b ustawodawca wskazał, że za dochody osiągnięte na terytorium Polski uważa się dochody z pracy wykonywanej na terytorium Polski, działalności wykonywanej osobiście na terytorium Polski, działalności gospodarczej prowadzonej na terytorium Polski oraz z położonych na terytorium Polski nieruchomości. Zatem, odnosi się w każdym przypadku do czynności, działań bądź rzeczy położonych na terytorium Polski. Nie należy zatem rozszerzając interpretować przepisu i nakładać obowiązku podatkowego w sytuacji, w której podmiot świadczy usługi wyłącznie poza granicami Polski. Jedynym łącznikiem z terytorium Polski jest to, że te czynności wykonuje na zlecenie podmiotu będącym polskim podatnikiem. Nie jest to jednak warunek wystarczający dla uznania, że dochód został uzyskany w Polsce.

Powyższy wyrok WSA to kolejne pozytywne dla podatników orzeczenie dotyczące tego zagadnienia. Może ono stanowić istotny argument w przypadku sporu z organem dotyczącego odpowiedzialności płatnika za niepobrany podatek u źródła od wynagrodzenia za usługi wykonane w sposób zdalny za granicy. W tego typu przypadkach, nawet w razie braku posiadania certyfikatu rezydencji kontrahenta istnieje szansa na uniknięcie konieczności zapłaty podatku.

Podatek VAT

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wyroku z 22 października 2015 r. (C-277/14) orzekł w sprawie skutków podatkowych sprzedaży dokonanej przez podmiot uznany za nieistniejący.

Przepisy szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. oraz dyrektywy Rady 2002/38/WE z dnia 7 maja 2002 r. powinny być interpretowane w taki sposób, że sprzeciwiają się one przepisom krajowym, które odmawiają podatnikowi prawa do odliczenia podatku od wartości dodanej należnego lub zapłaconego od dostarczonych mu towarów, z uwagi na to, że faktura została wystawiona przez podmiot, który w świetle przepisów przewidzianych przez te przepisy należy uważać za pomiot nieistniejący i nie ma możliwości ustalenia tożsamości rzeczywistego dostawcy towarów, chyba że zostanie wykazane, że ów podatnik wiedział lub powinien wiedzieć, iż rzeczona dostawa wiązała się z przestępstwem w zakresie podatku od wartości dodanej.

Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 29 października 2015 r. (I FSK 1352/14) określił zasady dokumentowania na gruncie ustawy o VAT wzajemnych rozliczeń między członkami a liderem konsorcjum.

W ramach konsorcjum każdy jego członek zachowuje swój status odrębnego podatnika VAT, natomiast konsorcjum nie jest podatnikiem. Dostawa towaru bądź świadczenie usług dokonane przez samego partnera konsorcjum jest opodatkowane VAT i podlega wszelkim regułom tego podatku. Poniesienie przez partnera kosztów, w celu wyświadczenia usługi, której faktycznym beneficjentem (usługobiorcą) będzie zamawiający, rodzi obowiązek wystawienia faktury VAT, zaś lider powinien refakturować usługę na zamawiającego. Kwoty przekazywane w ramach wzajemnych rozliczeń pomiędzy partnerem a liderem, stanowią faktyczne wynagrodzenie za świadczone usługi w ramach zawartej umowy, które podlegać będą opodatkowaniu VAT. Partner z tytułu wykonania usługi przewidzianej umową konsorcjum, obciąża kosztami lidera, który musiałby wykonać powyższe czynności osobiście gdyby działał samodzielnie. Natomiast jeżeli chodzi o rozliczenie zysków w konsorcjum przez lidera, w tej

sytuacji następuje świadczenie żadnej usługi. Rozliczenie to nie stanowi zatem czynności podlegającej przepisom ustawy o VAT.

Dyrektor Izby Skarbowej w Łodzi w interpretacji indywidualnej z dnia 2 października 2015 r. (IPTPP2/4512-393/15-4/RR) określił moment powstania obowiązku podatkowego w VAT oraz obowiązek wystawienia faktury w związku z określeniem w umowie najmu terminu zapłaty zaliczki oraz w przypadku dokonania jej zapłaty.

Jak wynika z art. 19a ust. 8 ustawy o VAT, jeżeli przed dokonaniem dostawy towaru lub wykonaniem usługi otrzymano całość lub część zapłaty, w szczególności: przedpłatę, zaliczkę, zadatek to obowiązek podatkowy powstaje z chwilą jej otrzymania w odniesieniu do otrzymanej kwoty, z zastrzeżeniem art. 19a ust. 5 pkt 4 ustawy o VAT. Oznacza to, że otrzymanie zaliczki na poczet świadczenia usług najmu, o których mowa w art. 19a ust. 5 pkt 4 ustawy o VAT, nie rodzi powstania obowiązku podatkowego. Z kolei w świetle przepisu art. 106b ust. 1 pkt 4 ustawy o VAT spółka nie ma obowiązku dokumentowania fakturą otrzymania części zapłaty przed wykonaniem usługi najmu. Z przepisów prawa nie wynika, że w związku z określeniem w umowie najmu terminu zapłaty zaliczki powstaje obowiązek podatkowy w podatku VAT, a także zachodzi obowiązek wystawienia faktury.

Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 22 października 2015 r. (I FSK 1131/14) orzekł w sprawie zasady odliczenia podatku naliczonego z faktur wystawionych na pojedynczego właściciela przedsiębiorstwa wniesionego aportem do spółki.

Faktura dotknięta wadą formalną, która z uwagi na wagę uchybienia może być skorygowana notą korygującą, umożliwia podatnikowi realizację prawa do odliczenia podatku naliczonego na podstawie art. 86 ust. 1 ustawy o VAT, w terminach przewidzianych w ustawie niezależnie od tego czy formalne wady faktury będą skorygowane. Natomiast faktura, która nie została skorygowana, a jej wadliwość formalna jest na tyle poważna, że uniemożliwia ustalenie, jaki jest stan faktyczny, nie daje podatnikowi prawa do odliczenia podatku naliczonego. W konsekwencji spółka, do której wniesiono aportem przedsiębiorstwo, jest uprawniona do odliczenia podatku z faktur dotyczących przedsiębiorstwa osoby fizycznej, wystawionych na tą osobę fizyczną, w terminach określonych w art. 86 ust. 10, ust. 11, ust. 12 ustawy o VAT.

Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 13 października 2015 r. wskazał, że odsetki od kredytu naliczone po dacie aportu zorganizowanej części przedsiębiorstwa (ZCP) mogą być kosztem uzyskania przychodów u spółki, która przejęła kredyt wraz z ZCP.

W związku z nabyciem ZCP w wyniku aportu spółka przejmie zobowiązania zbywcy z tytułu kredytu otrzymanego na część jego działalności prowadzonej w ramach oddziału stanowiącego ZCP, w tym na zakup środków trwałych. Z definicji ZCP zawartej w art. 4a pkt 4 ustawy o CIT wynika, że zobowiązania także stanowią element ZCP. Ponadto należy zauważyć, że z opisu stanu faktycznego wynika, że środki trwałe nabyte w ramach ZCP mają służyć działalności gospodarczej spółki, więc związek z przychodem jest oczywisty. W konsekwencji, wydatki na odsetki od kredytu poniesione przez spółkę, do której wniesiono aportem ZCP, po dniu aportu należy uznać za jej koszt uzyskania przychodów.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w wyroku z 7 października 2015 r. (III SA/Wa 4019/14) orzekł, że w przypadku cesji wierzytelności w postaci roszczenia o wypłatę dywidendy na rzecz osoby trzeciej na akcjonariuszu nadal spoczywa obowiązek podatkowy.

W przypadku zbycia przez uprawnionego do dywidendy akcjonariusza prawa do dywidendy w drodze cesji wierzytelności z tytułu niewypłaconej dywidendy na rzecz podmiotu trzeciego, podmiotem uprawnionym do dywidendy jest w dalszym ciągu, pomimo dokonania cesji, akcjonariusz i to na nim spoczywa obowiązek podatkowy. Wynika on z udziału w zysku spółki, której jest on akcjonariuszem,

Podatek CIT

a zatem z samego faktu bycia akcjonariuszem. Na przeszkodzie do powyższego rozumowania nie może stać treść art. 26 ust. 1 ustawy o CIT. Przepis ten określa jedynie moment poboru podatku, nie zaś kwestię powstania obowiązku podatkowego (skonkretyzowanego następnie w zobowiązanie podatkowe), o czym stanowi art. 10 ust. 1 ustawy o CIT. Obowiązek płatnika (spółki wypłacającej dywidendę) powinien dotyczyć akcjonariusza i to on, nie zaś podmiot trzeci, powinien być traktowany jako uzyskujący przychód z udziału w zyskach osoby prawnej.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 7 października 2015 r. (I SA/Gd 1033/15) orzekł w zakresie zasad zaliczania do kosztów uzyskania przychodów czynszu dzierżawnego i opłaty serwisowej, w które wliczone jest składka ubezpieczeniowa samochodu.

Z literalnego brzmienia art. 16 ust. 1 pkt 49 ustawy o CIT wynika, że ograniczenie zaliczenia wydatków do kosztów uzyskania przychodów dotyczy jedynie składki na ubezpieczenie samochodu osobowego. Natomiast ze stanu faktycznego sprawy nie wynika, że spółka w związku z dzierżawą samochodów opłaca składki na ubezpieczenie tych samochodów. Spółka na podstawie zawartej umowy dzierżawy samochodów zobowiązana jest tylko do zapłaty czynszu dzierżawnego oraz opłaty serwisowej. Fakt, że składka ubezpieczeniowa samochodu jest wkalkulowana przez wydierżawiającego w cenę czynszu bądź opłaty serwisowej nie oznacza, że te opłaty zamieniają się w składkę na ubezpieczenie samochodu.

* * *

Gdyby byli Państwo zainteresowani uzyskaniem dodatkowych informacji w powyższym zakresie, uprzejmie prosimy o kontakt:

Kontakt w KSP:

KONTAKT

Michał Wilk
Counsel
T: +48 32 731 68 69
E: michal.wilk@ksplegal.pl

Magdalena Patryas
Partner
T: +48 32 731 68 53
E: magdalena.patryas@ksplegal.pl

KSP Legal & Tax Advice

ul. Chorzowska 50
40-121 Katowice
T: +48 32 731 68 50
F: +48 32 731 68 51
E: kancelaria@ksplegal.pl
www.ksplegal.pl
www.taxblog.ksplegal.pl

Mamy nadzieję, że powyższa informacja będzie dla Państwa pomocna. Informacje te nie stanowią opinii prawnej ani porady. W celu uzyskania pełnych informacji lub porady prawnej, prosimy o kontakt. Jeżeli nie wyrażają Państwo zgody na przesyłanie dalszych newsletterów, prosimy o odesłanie tego maila na adres kancelaria@ksplegal.pl w treści wpisując słowo NIE.

© 2015 Wszystkie prawa zastrzeżone